

— Дръжте, се момчета! . . — Имате ли убити-и . .

И плѣвнята отвърна:

— Всички сме живи, ура-а! . .

Турцитѣ забравиха насъ и веднага почнаха оглушителна престрѣлка съ дошлитѣ на помощъ. Последнитѣ, двайсетъ души, прѣснати на длѣжъ край селото, пазѣха да не имъ бждатъ пресѣчени височинитѣ, отдето бѣха слѣзли, и приближаваха къмъ насъ, за да ни очистятъ пѣтя. Улеснявайки задачата имъ, доколкото бѣше възможно, ние очаквахме момента да изкочимъ отъ позициитѣ си и да отидемъ при тѣхъ. Съвсемъ окуражени, другаритѣ запѣха:

Ний макаръ сме още млади,

Невидѣли кървавъ бой, — и т. н.

Обаче изведнажъ налѣво въ селския пѣтъ засвири нова аскерска трѣба, като ехо на която се обади оная на обсадителитѣ ни. Това бѣше войската отъ с. Храсна, Мелнишко, повикана на помощъ още преди да бждемъ нападнати. Когато турцитѣ нададоха радостни викове, черноврѣхци бѣха само на стотина крачки отъ насъ. Но храсненския аскеръ полетѣ въ обходъ, и тѣ удариха на бѣгъ къмъ планината.

Следъ половинъ часъ аскера започна отново налитанията си върху насъ.

— Братя! — извика нѣкой отъ вѣнъ: — нѣма вече спасение, тукъ ще мремъ. . .

Турцитѣ, следъ като съборихме още два-трима, ослабиха атакитѣ и дори съвсемъ замлъкнаха. Ние подойдохме на себе си. Слънцето потъна задъ бърдата, които прострѣха сѣнкитѣ си върху селото. Почнаха да се чуватъ блѣсъци на врати, груби аскерски гласове, женски и детски писъци, оглушителни заедно